

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 44. Benjamini itinera.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

septuaginta millia virorum numero, qui pari constantia, ac duo isti, pro fide mihi data, ultima passuri sunt. Sæcul. XII. A. C. 1173.

Itaque *Batenis*, seu *Carmatiani*, ut-
cunque latentes, vitæ Principum insidia-
ti, complures interfecerunt, quin eorum
fævitiâ effugere potuerint. Ex multis
aliis unum exemplum *Hamadeddin Zen-
gui*, Soldani Alepeusis, anno quingente-
simo quadragesimo, seu a partu Virginis
millesimo centesimo quadragesimo quin-
to, ab his proditoribus interempti, suf-
ficiat. Quia vero *Batenis* istis non alia
erant arma, quam pugio in sinu, vulgo
Hassifins appellabantur. Unde nos no-
men *Assasini* derivavimus. Historici
nostri *Assasinorum* Principem, *Senem
Montis*, dixerunt, nomen, quod ipsi in
Arabia tribuebatur, ad literam interpre-
tantes.

§. XLIV.

Beniamini itinera.

Benjamin Judæus in Historia itinerum
suorum, quæ usque ad annum mil-
lesimum centesimum septuagesimum
tertium perducitur, mentionem *Assasi-
norum* facit, quos prope Libanum mon-
tem Sedes habuisse dicit. De his me-
morat, eos sui nominis terrore regiones
omnes implevisse, quod Reges insidiis
captos necarent. Ceterum Judæus iste,

D d d 3 Tu-

Sæcul. XII. Tudelæ in Navarra natus, & deinde Ca-
 A.C. 1173. saraugustæ profectioem exorsus, Cata-

p. 10. 11.

lonia & Occitania peragratis, Massilia
 conscenso navigio in Italiam trajecit. In
 quolibet loco Judæorum numerum, eo-
 rumque Doctores, qui ceteros famæ cla-
 ritate superabant, adnotat. Dicit, Ro-
 mam Imperii Christianorum Caput esse,
 ubi circiter ducenti Judæi degerent, ac
 inter eos in Alexandri Papæ familia va-
 riis officiis Præpositi. Nullum huius
 nationis Romæ spectabiliorem esse, quo-
 dam juvene, nomine *Rabbi Jebiel*, quem
 Pontifex rei suæ domesticæ præfecisset.

p. 24.

Dicit etiam, Papam totius Religionis
 Christianæ Magnum Episcopum habe-
 ri (*). Tum Benjamin, cum Hydrunte
 se iterum mari commisisset, in Græciam

(*) Seht da, das Zeugniß eines Juden wider die Protestanten, welche eine in allen Jahrhunderten, und von allen Völkern bestätigte Wahrheit läugnen. Wenn sie aber zulassen, daß zwar die römischen Bischöffe allzeit als die höchsten Vorsteher in der Kirche Christi angesehen worden, die ganze Kirche könne aber fehlen, und habe in diesem Stücke wirklich gefehlet, so nehmen sie ihre Zuflucht zu einer Antwort, welche den Worten Christi in der heiligen Schrift: *Ille vos docebit omnia. Joan. 14.* widerspricht, und auch seiner Ehre verkleinerlich und sehr nachtheilig ist.

& Constantinopolim delatus est, Ma- Sæcul. XII.
nuele Imperatore regnante. *In ista Ci-* A.C. 1173.

uitate, inquit, est Papa Græcorum, quia p. 28.

Religionem Papæ Romani non tenent (*).
De Ecclesiarum decore & divitiis admi-
rabundus loquitur. Constantinopoli
duo circiter millia Judæorum *Rabbani-*
starum, & quingentos ferme *Caraitas*,
in nulla re cum ceteris communicantes,
invenerat. Caraitæ sunt, qui, verbis
Scripturæ unice inhærentes, traditiones
a Rabbinis receptas abjiciunt. Subjungit,
Judæos Peræ habitasse.

Benjamin, postea ad Insulas Archi- p. 30.
pelagi devectus, Judæos in Insula Cy-
pro invenit, quos *Rabbaniſtæ* Epicureos,

seu Hæreticos, appellabant. Antiochiam p. 31.

adhuc illa ætate tanquam urbem ma-
gnam, in qua Patriarcha resideret, com-
memorat. In regione Sidoniorum Dru-
sianos deprehendit, nullam profitentes
Religionem, & dari Metempsychosim p. 33.

affirmantes. Cæsareæ & Naplusii, seu
in urbe *Sichem* Cuteanos seu Samarita-
nos habuit, quorum peculiare supersti-
tiones

D d d 4

(*) Nempe Græcorum Patriarcharum am-
bitio saltem perfectam Communionem cum
Romano Pontifice abruperat. Quam rem tanti
momenti Judæus iste æstimat, ut ideo Græcos
aliam quam Romanos Religionem colere af-
firmet.

Sæcul. XII.
A.C. 1173.

p. 41.

tiones refert, quin etiam fabulas attexit. Dicit Hierosolymam tunc fuisse urbem exiguam, sed varietate populorum, videlicet Jacobitarum, Syrorum, Græcorum, Georgianorum, & Francorum, frequentissimam. Judæos non plus ducentos ibi vidit, in extremo urbis angulo collectos, & arte lanas coloribus imbuendi victum sibi comparantes. *Sunt ibi, inquit, hospitia duo, unde singulis diebus quadringenti Equites ad militandum exeunt, præter alios, qui ex Francia, ceterisque Christianorum provinciis, solvendi voti causa veniunt, unoque vel duobus annis Hierosolyma versantur.* Exploratum est, hic a Judæo Equites Templarios & Hospitalarios S. Joannis designari. Ceterum paucos Judæos in tota Terra sancta numeravit, in ista quippe civitate duos, in altera tres conspexit, plerumque artem tingendi profitentes. Haud plures quam quinquaginta Judæos Tiberiade degere affirmat, atque Ideam celeberrimæ Scholæ, quam nobis alii Judæorum Scriptores jactant, destruit.

p. 54.

Relicta Terra sancta Benjamin Damascum venit, quam urbem dicit esse principium Imperii Nuradini Regis Turcorum, ejusque Sedem in urbe *Halep* ponit. Nuradini frater Zineldinus, si Judæo credimus, in urbe *Mosul* rerum potieba-

p. 59.

tiebatur, apud quem Astrologus Judæus Prophetæ officio fungebatur. Inde Benjamin profectus est ad urbem *Aliobar*, quæ olim *Pombedita* dicebatur, clarissimam Judæorum Scholam, annis vero ab hinc centum viginti a Musulmannis devastatam. Diu deinde in descriptione Civitatis Bagdatensis, Califæ Abbassidiadæ Sedis moratur. *Is, inquit, ex Familia Prophetæ Ismaelitarum ortus est, Religionis eorum & Imperii Caput, denique talis, qualis Papa inter Christianos habetur.* Benjamin septem ferme Judæorum millia Bagdati versari asserit, quorum Princeps erat R. Daniel, *qui seriem majorum suorum, inquit, usque ad David Regem deducit, atque totius captivitatis, id est, omnium Judæorum in captivitate degentium, Caput colitur.* Dicit, ipsos Musulmannos Danielem magno honore profecutos fuisse, divitiis abundasse, eumque in omnibus provinciis, Califæ subjectis, late dominatum. Sed fatetur, Danielem tantam Dignitatem a Califa accepisse, quin caro satis coemisse. Unde demonstratur, hunc captivitatis Principem a suprema Regum potestate longissime abfuisse; quod vel sola vox captivitas satis indicat. Præterea Benjamin ultra Bagdatum in quadam regione Septentrionali Judæos *Recabitas* ponit, ab omnium

Sæcul. XII.

A.C. 1173.

p. 62.

Judæi.

p. 70. 71.

p. 74.

p. 82. &c.

D d d 5

mnium

Sæcul. XII.

A.C. 1173.

mnium gentium jugo liberos, sub regimine cujusdam *Rabi Hanan* degentes, tam late imperantis, ut peregrini vix sexdecim dierum itinere ejus ditiones emetiri possent. Antequam vero illuc perveniretur, viginti diebus per eremum migrandum erat. *Hanan* fratrem habebat, nomine Salomon, & ipsum Reipublicæ suæ Dominum. Genus suum a Rege David deducebant, & tercentenis millibus Judæorum imperabant. Benjamin, in aliis quoque locis narrationis suæ, Sedes Judæorum multitudine pæne innumerabilium & nulli extero Principi subjeutorum inveniri, sed in regionibus remotissimis, inaccessis, ne dicam generi humano penitus ignotis, perhibet. Porro & Benjamin & alii Judæi eo consilio ista commenti sunt, ut Prophetarum vaticinia eluderent, ex quibus clarissime eis demonstramus, Messiam venisse, quia nec ipsorum Natio, & speciatim nemo ex prosapia David, in aliqua orbis terrarum parte regnat.

Ceterum Benjaminini iste commentarius multis aliis fabulis & crassis erroribus Geographicis scatet; unde merito cadit in eum suspicio, sæpe ab aliis audita referre, & mendacio affirmare, fuisse a se visa. Ubi Persiam & Arabiam peragravit, in Ægyptum venit, & ibi di-

p. 114.

cit esse Sedem Califæ Sectatoris Ali, sæcul. XII. A.C. 1173.
 quem Califa Bagdatensis tanquam Schismaticum horrebat. De celeberrimis Ægypti Rabbinis nulla ei mentio, nec etiam de Moyse Maimonis filio, tunc in vivis agente. Alexandriae scholam Aristotelis ponit, quasi vero Philosophus ille ibi docuisset, dicitque, mercaturæ studio magnam omnium populorum multitudinem illo pertrahi. Ex Ægypto itinere maritimo Messanam venit, ubi multos Christianos Hierosolymam peregrinantes naves conscendere perhibet. Ex Sicilia reversus in Italiam, inde in Germaniam transit. Notat, quibus in urbibus Synagogas viderit, & Judæos Germanos ab amore literarum, a caritate, qua fratres hospites excipiebant, & a firma spe in Messiam venturum, quem haud procul abesse augurabantur, commendat. Ex Germania Benjamin in Franciam commeavit; de nulla autem alia civitate quidquam refert nisi de Lutetia Parisiorum, quam Urbem magnam Regis Ludovici Sedem appellat. *Ibi, inquit, reperire est sapientiæ Discipulos, quibus pares hodie in toto terrarum orbe non occurrunt. Legi Divinæ diu notæque operam dant, & fratres suos Judæos hospitio peramanter excipiunt.* Atque his totius narrationis filum abrumpit. Tandem, ut Præfationis auctor memorat,

p. 121.

p. 126.

p. 128.

p. 131.

Sæcul. XII. rat, Benjamin in Chronologia Judæorum
 A. C. 1173. anno nongentesimo trigesimo tertio, in
 nostra millesimo centesimo septuagesimo
 tertio, in Castiliam rediit.

Buxtorf.
Bibl. Rabb.
 p. 293.

Judæorum
 Libri.

ibid. p. 395.

Hoc tempore celebres Rabbini exor-
 ti, de quibus non nulla commemorare
 operæ pretium videtur, ut Lectoris judi-
 cium sit, an tuto credere liceat traditi-
 onibus, quas auctores tam recentes affe-
 runt. Si Paraphrasim Chaldaicam, sub
 illud tempus, quo JESUS CHRISTUS salu-
 tem humani generis operatus est, scrip-
 tam, & *Tbalmud*, exinde post quingen-
 tos circiter annos concinnatum, exci-
 pias, Judæi vix quinque sexve libros ha-
 bent, anno JESU CHRISTI millesimo anti-
 quiores. Ex eo autem tempore litera-
 rum studia apud Judæos, ut Christianos
 vel Musulmanos imitarentur, repeti-
 cœperunt. Hoc sæculo omnes codices,
 quibus hodie eorum Bibliothecæ ornan-
 tur, nati sunt. Inter primos eorum
 Scriptores locum tenet *Rabbi Natban*,
 qui anno millesimo quinquagesimo in-
 claruit, & Romæ anno millesimo cente-
 simo sexto obiit. Is auctor est Libri *A-*
ruc, nempe Dictionarii, in quo voces
 difficiliore in *Tbalmud* occurrentes ex-
 planantur. Huic successit Abraham
Aben Ezra, qui explicandæ Sacræ Scri-
 pturæ secundum sensum litteralem &
 Grammaticalem vacavit, cum antea
 pleri-

plerique in expositionibus Mysticis Ca-
 balæ hærerent. Abraham tamen Tradi-
 tionem adversus *Caraitas*, qui nullam
 nisi solius Scripturæ auctoritatem reci-
 piebant, defendit. Erat natione Hispa-
 nus, & variis deinde susceptis itineribus,
 in Insula Rhodo, anno millesimo cente-
 simo septuagesimo quarto, annos natus
 septuaginta quinque, naturæ debitum
 solvit, vir Astronomiæ quoque & Medi-
 cinæ peritus.

Sub idem tempus in Francia luce
 fruebatur R. Salomon *Jarobi* * natus ^{*forte Raschi.}
 Trevis in Campania, vel ut alii affirmant,
Lunellæ in Occitania inferiore. Is Pa-
 risiis scholæ præfuit, & in totam Bibliam
 ac integrum ferme *Tbalmud* commenta-
 tus est; unde a Judæis ad indicandam
 ejus excellentiam simpliciter Interpres
 appellabatur. Sed Adnotationes ejus
 in Scripturam obscuræ sunt, verba ple-
 rumque vulgaria & hodie ignota. Sa-
 lomon, in Terram sanctam & usque in
 Persiam profectus, cum in Europam re-
 diisset, Treviris anno ætatis suæ septua-
 gesimo quinto, reparatæ salutis millesi-
 mo centesimo octogesimo vita functus
 est. Judæi eum, nomine decurtato, *Ra-
 schi* vocarunt. Ipsiisque ac *Aben Ezra*
 notæ marginem Bibliarum Rabbiorum
 implent.

Verum

Sæcul. XII.
A.C. 1173.

Buxtorf.
præf. in mo-
re Nevach.

Bibl. Orient.
p. 719.

Abulfar.
p. 297.

Bibl. Orient.
p. 538.

Verum *Rambam*, seu R. Moyses, Ma-
monis filio, Rabbinorum nullus illustris
extitit. Natus erat Cordubæ anno Mo-
di secundum Judæos quater millesimo
octingentesimo nonagesimo quinto, Je-
su Christi millesimo centesimo trigesimo
quinto, cujus pater, & majorum ipsius
viri sex, Judicis munere eminuerant.
postquam Libris Judæorum vacasset, tra-
didit se Disciplinæ Averrois, civis Sa-
nam & ipse Cordubæ primo lucem aspe-
xerat, & Philosophi inter Arabes claris-
simi. Averroes in Aristotelem, primum
in linguam Arabicam versum, commen-
tatus est, ejusque explicationibus, la-
tinitate donatis, postea Scholastici nostris
usum sunt. Moyses igitur Averrois Dis-
cipulus adversæ fortunæ, quam ille expe-
tus est, particeps fuit; nam ejus Magis-
ter Principibus Musulmannorum, qui
Almohades dicebantur, & brevi ante Do-
minatam obtinuerant, suspectus esse ma-
ruit. Quin Moyses, ut inimicos eluderet,
in mente Judæus perseverans, publice
Mahometanam Religionem professus
fuisse fertur. Tandem relicta Hispania
in Ægyptum profectus, cum ad Judaicam
superstitionem rediisset, & in
quodam oppido *Fustat* prope Cairum
sedem sibi elegisset, sub præsidio præ-
fecti *Fadel*, medicas artes ingenti omnium
applausu exercuit.

Moyse

Moyfes, quia rationem Philosophia Sæcul. XII.
 & disciplinis Mathematicis excoluerat, A.C. 1173.
 brevi inter omnes Judæos, non nisi suæ
 Traditioni, fabulis corruptæ, studentes,
 doctrina eminuit, & gravem methodum
 adhibuit. Ex magno numero librorum,
 quos composuit, duos præ ceteris cele-
 brantur, quorum primus cum Titulo
Jadbazaca totam Doctrinam *Tbalmud*, *Bibl. Rabb.*
 nempe Jurisprudentiam civilem & Ca. p. 345.
 nonicam Judæorum, pulchro ordine di-
 visam, & in lingua Hebraica terfa clare
 explicatam, complectitur. Alterum O-
 pus cum Titulo *More Nevochim* clavis p. 366.
 est, ad capiendos textus difficiles Scri-
 pturæ, ex distinctione varii sensus, vide-
 licet Literalis, Metaphorici, Anagogici,
 Allegorici contra illos, qui verba S. Scri-
 pturæ imperite accipientes, Deum sibi
 corporeum fingeant, aut in alios erro-
 res labebantur. Hunc Librum a Moyse
 lingua Arabica, nempe ipsius patria,
 scriptum R. Salomon *ben-Tibon* in He-
 braicam transtulit, adhuc vivente & con-
 sentiente Auctore. Judæis vero Fran-
 cis, tum Antiochiæ, Tripoli, aut in aliis
 Orientis civitatibus, tum in Europa ver-
 fantibus, cum ex versione cognitionem
 hujus Libri cepissent, minime probaba-
 tur; impatientissime enim ferebant, Phi-
 losophiam Aristotelis ad explicandam
 Religionem adhiberi. Nemo ex iis ar-
 dentius

Sæcul. XII.

A.C. 1173.

dentius in Moysen inuectus est, quam quidam R. Salomon Montispeffulanus, duoque ex ejus Discipulis, contendentes, flammis tradendum esse hunc librum. Cumque alii doctissimi Judæi, inprimis Narbonenses, librum defenderent, exortum est quoddam belli civilis genus inter Synagogas, se se mutuo excommunicantes; ac per annos quadraginta schisma tenuit. Nihilominus Moyses, Maimonis filii, existimatio æmulorum invidiam superavit, ac Judæi affirmare non verentur, ipsum esse virorum omnium maximum, qui post Moysen Legislatorem solis lucem aspexerunt. Moyses anno millesimo ducentesimo primo septuagenarius viam universæ carnis ingressus est. Præcipuus ejus defensor extitit R. David Kimbi, inter Grammaticos Judæos celeberrimus, hi enim artem istam, ab Arabibus acceptam, annis demum abhinc centum quinquaginta colere cœperant. R. David, natione Hispanus Grammaticam suam, in eorum lingua, *Micol* dictam, circa annum salutis millesimum ducentessimum scripsit. Hæc de Sæculi duodecimi Rabbini, quorum nomina in scholis Christianorum præ ceteris nota sunt, dicenda mihi videbantur.

v. Morin. II.

Exercit.

Bibl. 14. c. I.

Simon. Crit.

v. test. I.

c. 30. 31.